ततः समुद्रमध्ये तद्यानपात्रमुपागतं ।
अकस्माद्भवद्गुरुं व्यासक्तमिव केनचित् ॥ २२६ ॥
अर्चिते ऽप्यर्णवे रत्नैर्यदा न विचचाल तद् ।
तदा स बणिगार्त्तः सन्स्कन्ददासो ऽब्रवीदिदं ॥ २२७ ॥
यो मोचयति संरुद्धमिदं प्रवहणं मम ।
तस्मै निजधनार्धं च स्वसुतां च ददाम्यहं ॥ २२८ ॥
तच्छ्रुत्वैव जगादैवं धीरचेता विदूषकः ।
अहमत्रावतीर्यान्तर्विचिनोम्यम्बुधेर्तलं ॥ २२९ ॥
क्षणाच्च मोचयाम्येतद्गुरुं प्रवहणं तव ।
यूयं चाप्यवलम्बध्वं बद्ध्वा मां पाशरज्जुभिः ॥ २३० ॥
विमुक्ते च प्रवहणे तत्क्षणं वारिमध्यतः ।
उद्धर्तव्यो ऽस्मि युष्माभिरवलम्बनरज्जुभिः ॥ २३१ ॥
तथेति तेन बणिजा तद्वचस्यभिनन्दिते ।
बबन्धुः कर्णधारास्तं रज्जुबन्धेन कक्षयोः ॥ २३२ ॥
तद्वद्धो ऽवततारैव वारिधौ स विदूषकः ।
न जातवत्सरे प्राप्ते सत्त्ववानवसीदति ॥ २३३ ॥
ध्यातोपस्थितमाग्नेयं खड्गं कृत्वा च तं करे ।
वीरः प्रवहणस्याधो मध्ये वारि विवेश सः ॥ २३४ ॥
तत्र चैकं महाकायं सुप्तं पुरुषमैक्षत ।
जङ्घायां तस्य रुद्धं च यानपात्रं व्यलोकयत् ॥ २३५ ॥
चिच्छेद तां स जङ्घां च तस्य खड्गेन तत्क्षणं ।
चचाल च प्रवहणं रोधमुक्तं तदैव तद् ॥ २३६ ॥
तद्दृष्ट्वैव बणिक्पापम्छेदयामास तस्य सः ।
विदूषकस्य रज्जूस्ताः प्रतिपन्नार्थलोभतः ॥ २३७ ॥